

WINNARES PRIJS VAN DE JONGE JURY 2012 EN 2014

JEUGDTHRILLER

MEL WALLIS DE VRIES

Kil

Kil

Mel Wallis de Vries

1

Halfeen 's nachts. We rijden langs het zwarte rimpelloze water van het Noordzeekanaal. Het is moeilijk om je voor te stellen dat hier overdag grote tankers en containerschepen doorheen varen. Op dit moment lijkt het een verlaten spookwereld. Er brandt zelfs geen licht in de huizen aan de kade.

'Naar rechts,' zeg ik, terwijl ik de afslag over een sluis aanwijs.

'Weet je het zeker?' Peter Elsinga kijkt me aan alsof hij nog steeds niet kan geloven dat ik afgestudeerd ben, terwijl dat inmiddels toch al een jaar geleden is.

Ik zucht en haal een hand door mijn haar. 'Ja, dat is wat de meldkamer heeft doorgegeven. En de route klopt.' Ik tik op het schermpje van het navigatiesysteem. Maar dat hadden ze natuurlijk nog niet in jouw tijd, denk ik erachteraan.

Toen het telefoontje kwam, lag ik te slapen. Ik moest echt mijn uiterste best doen om de stem van de meldkamer te begrijpen. Er was een tip binnengekomen van een meisje. En wij moesten er met spoed heen.

De auto schokt en hobbelt als we over de sluis rijden. De weg buigt af naar links, naar een parkeerterrein. In het schijnsel van de koplampen zie ik een grote loods opdoemen. FRESH FISH, staat er op de zijkant geschilderd.

‘Een visafslag of zoiets,’ mompelt Peter.

Het vlaggetje van het navigatiesysteem geeft aan dat we er zijn. Peter zet de motor af. Uit het dashboardkastje pakt hij twee zaklampen.

‘Die zullen we wel nodig hebben,’ mompelt hij. ‘Wat een godverlaten oord.’

We stappen uit. Ik sla het autoportier dicht. Een vreemd hard geluid in de stille nacht.

‘Als jij een kijkje in de loods neemt, dan maak ik een rondje buitenom,’ zegt Peter.

Natuurlijk. Het rotklusje is weer voor mij. Waarschijnlijk gaat hij buiten een sigaret roken.

‘Tot zo.’ Peter loopt de duisternis in.

Ik loop naar de enige deur die ik zie. Merkwaardig genoeg zit hij niet op slot. De scharnieren piepen als ik ertegenaan duw. Behoedzaam loop ik naar binnen, en ik laat mijn zaklamp door de loods schijnen.

De lichtbundel laat opgestapelde plastic kisten zien, aluminium tafels, rolbanden. Ik ruik een zoutige vislucht. De zolen van mijn gympen piepen op de betonnen vloer als ik verder loop. Helemaal achter in de loods vind ik een grote witte deur met een diepvriessymbool erop.

Een koelcel.

Ik schijn met mijn zaklamp in het rond. Grote schaduwen bewegen mee over de vloer. Het heeft iets dreigends, alsof ik niet alleen ben. Opeens zie ik wat op de grond. Een spoor van donkere, bijna zwarte vlekken. Ik hurk en richt de lichtbundel op de grond. De vlekken krijgen kleur en worden rood. Bloed! Wat is hier in hemelsnaam –

‘Thomas!’ Ik hoor Peter mijn naam schreeuwen.

‘Hier ben ik!’ Ik sta op en zie zijn zaklamp mijn kant op komen. ‘Wat is er?’

‘Ik... Het...’ Zijn ogen staan wijd opengesperd en zijn buik gaat als een blaasbalg op en neer. ‘Buiten,’ hijgt hij. ‘Er ligt buiten een meisje.’

36,9°

Zodra ik mijn ogen opendoe, weet ik dat ik me verslapen heb. De rode cijfers op mijn wekker wijzen 08:01 aan. Shit, shit, shit, ik kan mijn moeder nu al horen zeuren. Waarom ben je altijd te laat? We hadden toch afgesproken dat je eerder zou opstaan? Je bent zeventien, maar je gedraagt je als een klein kind.

Ja, mam, zucht.

Waarom begrijpt ze niet dat het geen opzet is? Het kost me de laatste tijd gewoon zoveel moeite om mijn bed uit te komen. Ik ben al een paar maanden zo moe. Eigenlijk sinds november. Sinds papa...

Ik voel een traan in mijn ooghoek kriebelen. Papa. Hij was nooit boos op me. Alleen die ene keer, toen ik had gezegd dat ik bij een vriendin had gelogeerd, terwijl ik stiekem naar een feest was gegaan. Hij zei toen: 'Ik vind het niet erg dat je naar dat feest bent gegaan, maar wel dat je tegen me hebt gelogen. Begrijp je dat, Tyrza?'

Ik begreep het, omdat ik wist dat hij gelijk had.

Met het gevoel dat mijn benen van beton zijn sta ik op. Ik trek een T-shirt aan en mijn lievelingsspijkerbroek, met scheuren op mijn knieën. Mijn moeder vindt hem vreselijk. Nog iets wat ze niet begrijpt. Ik haal een borstel door mijn lange blonde haren en loop zonder mijn tanden te poetsen naar beneden.

Mijn moeder en Livia staren me allebei aan als ik de keuken binnenstap. Livia glimlacht, maar mijn moeder kijkt alsof ze een fles azijn heeft opgedronken.

‘Misschien leef jij in een andere tijdzone,’ zegt ze terwijl ze op haar horloge tikt. ‘Maar bij mij is het tien over acht. En je eerste les begint om twintig over.’

Haar blik gaat naar mijn spijkerbroek, en ik zie haar afkeurend fronsen.

Voordat ze iets van mijn broek kan zeggen, antwoord ik snel: ‘Als ik nu wegga, dan haal ik het nog prima, hoor.’

‘Maar dan heb je weer geen tijd om te ontbijten. Ergens snap ik wel dat je de laatste tijd zo moe bent.’

Ik geef geen antwoord en staar naar de grond, omdat ik weet dat mijn moeder daar een hekel aan heeft.

Zuchtend hoor ik haar opstaan en naar het aanrecht lopen. ‘Je moet beter voor jezelf gaan zorgen, Tyrza. Ik heb een boterham voor op de fiets klaargemaakt.’

Achter haar rug kijk ik Livia aan. Ik rol met mijn ogen en maak een kotsgebaar. Livia moet giechelen.

‘Mis ik iets?’ vraagt mijn moeder zuur, terwijl ze mij een boterham met kaas geeft.

‘O, nee, hoor,’ zegt Livia. ‘Dit is echt de allerverrukkelijkste cruesli die ik ooit heb gegeten.’

Het is alsof Livia de juiste knop indrukt. Mijn moeders gezicht ontspant en ze begint te glimlachen. ‘Gekkerd. Deze cruesli met chocolade heb ik toch wel vaker voor je gekocht?’

Livia lacht mee. ‘Dan was ik blijkbaar vergeten hoe lekker die is, mijn allerliefste mama.’

Mijn moeder geeft haar een zoen op haar haren. 'Schat van me.'

Iedereen houdt van Livia. Hoe ze lacht, grapjes maakt, je een knuffel geeft als je het moeilijk hebt. Soms lijkt het wel alsof ze van binnenuit licht geeft. Ik kan me amper voorstellen dat ze nog maar twaalf is. Zonder Livia was ik de afgelopen maanden niet doorgekomen.

Ik knipoog naar Livia en loop naar de deur. Misschien kan ik stiekem verdwijnen. Maar mijn moeder is blijkbaar nog niet met me klaar.

'Vergeet je niet die afspraak bij de huisarts vanmiddag om halfvier? Misschien moet –'

'Jahaa,' zeg ik zonder naar de rest van haar zin te luisteren. Ik gris mijn jas van de kapstok en trek de deur zo hard als ik kan dicht.

37,1⁰

De deur van het lokaal staat op een kier als ik naar binnen glip.

‘Je bent bijna te laat,’ zegt Veenstra, terwijl hij de deur dichtdoet.

Of net op tijd, denk ik geïrriteerd. ‘Ja, sorry,’ hijg ik. ‘Maar alle stoplichten stonden op rood.’

‘En dat moet ik geloven?’

Ik haal mijn schouders op.

‘Nou, hup, ga zitten. Ik wil met de les beginnen.’

Buiten adem schuif ik naast Noor.

‘Verslapen?’ fluistert ze.

Ik knik, en haal mijn biologieboek uit mijn tas.

Sanne draait zich om op de stoel voor me. ‘Ga je vanmiddag mee de stad in?’ vraagt ze zacht. ‘Ik heb een supervet jasje zien hangen bij de Forever 21.’

‘Ik wil wel,’ zeg ik, ‘maar ik moet van mijn moeder naar de dokter.’

‘Echt? Op vrijdagmiddag?’ zegt ze, op een toon alsof ik

net heb verteld dat ik ongeneeslijk ziek ben.

‘Dames, even opletten.’ Veenstra klapt chagrijnig in zijn handen. ‘We gaan door met hoofdstuk acht. Tyrza, vertel jij maar eens waar de Eilandjes van Langerhans liggen.’

De hele klas staart me aan.

‘Die, eh, die liggen...’ stamel ik, terwijl ik denk: Eilandjes van Langerhans? Nog nooit van gehoord.

‘Je hebt natuurlijk je huiswerk gemaakt, dus je moet er nu alles van afweten,’ zegt Veenstra met half samengeknepen ogen. Het voelt alsof hij dwars door me heen kijkt.

Ik staar naar mijn handen.

‘Nou, komt er nog wat van?’ hoor ik hem snauwen. ‘Waar liggen de Eilandjes van Langerhans?’

‘In... in de Atlantische Oceaan?’ gok ik.

Ik hoor mensen hardop proesten. Noor snuift verdacht naast me.

‘Dit is echt het domste antwoord dat ik ooit heb gehoord. De Eilandjes van Langerhans liggen niet in de Atlantische Oceaan, maar in je alvleesklier,’ buldert Veenstra’s stem. ‘Het is overduidelijk dat je weer je huiswerk niet hebt gemaakt. Ik ben genoodzaakt hier een aantekening van te maken en het te bespreken met de conrector.’

Mijn wangen branden en ik draai mijn hoofd weg, zodat Veenstra het niet kan zien. De conrector? Ik ben doodsbenauwd dat hij mijn moeder gaat bellen om te zeggen dat ik voor vier vakken onvoldoende sta en waarschijnlijk blijf zitten.

Dit moet echt mijn pechdag zijn.

37,2°

Ik zet mijn fiets tegen een boom op slot en loop naar de voordeur. HUISARTSENPRAKTIJK BRANDS, JOCHEMSEN EN KONING, staat er op het zilveren bord. Ik haal diep adem en duw de deur open.

Achter de balie zit een streng uitziende vrouw met een knot en een bril. Ik kan haar onmogelijk voorbijlopen zonder dat ze het in de gaten heeft.

'Ja?' vraagt ze, terwijl ze me over de rand van haar montuur aankijkt.

'Ik, eh, ik heb een afspraak om halfvier.'

'Wat is je naam?'

'Tyrza de Groot.'

De vrouw tuurt naar het computerscherm. 'Ja, ik zie het staan,' knikt ze. 'Bij dokter Brands. Je kunt plaatsnemen in de wachtkamer.' Ze wijst naar een ruimte met witte klapstoeltjes, die bijna allemaal bezet zijn.

Ik ga op de eerste de beste lege stoel zitten, naast een oudere man en een moeder met een jengelend kind. Ieder-

een staart me aan en ik voel de blikken branden. Ik doe net alsof ik het niet zie en check de berichtjes op mijn telefoon. Een foto van Sannes nieuwe jasje op Instagram. Een appje van Livia waar ik om moet glimlachen:

sos! Mama heeft nog steeds een rothumeur, grrrr

Na een paar minuten heb ik alles gelezen. Ik berg mijn telefoon op en probeer aan niks te denken. Maar opeens denk ik aan papa. Aan alle wachtkamers waarin hij heeft gezeten, wachtend op een nieuwe chemokuur of een andere behandeling. Niks hielp: hij werd alleen maar dunner en kaler. De laatste weken herkende ik hem bijna niet meer.

Mijn ogen vullen zich met tranen. Ik probeer ze weg te knippen. Ik wil niet dat iemand me ziet huilen.

‘Tyrza de Groot?’

Verschrikt kijk ik op. Een vrouw van een jaar of vijftig staat glimlachend voor me.

‘Eh ja, dat ben ik,’ zeg ik, terwijl ik opsta.

‘Machteld Brands.’ Ze geeft me een hand die warm en prettig aanvoelt. ‘We gaan naar mijn spreekkamer.’

Zwijgend volg ik haar.

‘Ga zitten.’ Ze wijst naar twee stoelen aan de andere kant van haar bureau.

Ik kies de stoel uit die het verst bij haar vandaan staat.

‘Vertel, wat is er aan de hand?’ vraagt ze als we allebei zitten.

Ze kijkt naar haar computerscherm, waar waarschijnlijk mijn dossier openstaat. Zou ze daarin hebben gelezen dat mijn vader een halfjaar geleden overleden is aan darmkanker? Vast wel.

‘Mijn moeder heeft deze afspraak gemaakt,’ zeg ik zacht.

Dokter Brands moet lachen. ‘Je moeder, oké. Maar wilde jij het ook?’